

Дзвоник

№63

Журнал для українських дітей Румунії
Місячник Союзу Українців Румунії. 4 рік видання, червень, 2012 рік

*Пнеться вгору трава,
Стигне житечко,
Гра на скрипці цвіркун:
– Прийшло літечко!*

*До розваг заклика
М'ячик діточок!
Повне сміху й розваг
Щедре літечко!*

Dзвоник (Clopotel)

№ 63, 2012 р.

Журнал для українських дітей Румунії.
Заснований у 2007 році.

Над *Dзвоником* працювали:

Головний редактор: Микола Корсюк

Редактор: Людмила Дорош

Редколегія: Іван Ковач, Михайло Михайлюк, Михайло Трайста, Марія Чубіка.

Адреса редакції:

м. Бухарест, вул. Раду Попеску, 15, с.1

тел.: 021-222-07-29; 021-222-07-37;

телефони/факси: 021-222-07-37

Друкарня:

«S.C. SMART ORGANIZATION S.R.L.»

Adresa redacției:

str. Radu Popescu 15, sect. 1

București, România.

Наша електронна адреса:
redactia.clopotel@gmail.com

Dзвоник пропонує:

- * казки
- * оповідання
- * вірші
- * загадки
- * дитячу енциклопедію
- * сторінку народознавства
- * пісеньки
- * сторінки-розмальовки
- * рухливі ігри

Dзвоник завжди радо прислухається до ваших пропозицій і друкуватиме надіслані вами спроби!

На обкладинці: фотографія і вірш
Людмили Дорош

Увага! За достовірність надрукованих матеріалів відповідають їх автори!

Тетяна ЧОРНОВІЛ

ЧЕРВНЕВИЙ ЕТЮД

*В'ється стежка край села,
Кличе в поле ген далеко,
А на ній червнева спека
У пилюку залягла.*

*Завела стежина та
В пісню жайвора нехитру,
Де ледь чутний подих вітру
Лоскотав важкі жита.*

*Яр гадюкою в житах.
В тім яру на дні глибоко
Два озерця, як два ока,
У густих очеретах.*

*В їх гладіні голубій
Раннє літо колихалось,
Ясне сонце посміхалось
З-під густих зелених вій.*

Федір ПЕТРОВ

ЧЕРВЕНЬ

*В світлім небі сонце грає
Променем ласкавим.
Ходить червень рідним краєм,
Косить буйні трави.*

*Ходить червень, бадьориться:
Скільки того квіту!
Вже пшениця колоситься,
Половіє жито.*

*Розіллялось при долині
Синє море льону.
В тому морі, у тій сині,
Перепілка тоне.*

*І вже пахне медом гречка
На ланах широких...
А за лісом недалечко
Чути липня кроки.*

Микола КОРСЮК

Диво грибної пори

XIV

«На все свій час, парубче», – вкотре мелькали почуті ним Павутинчині слова. Та слова як слова, якби не та навіяна ними тривожна невідомість, що очікувала його й бунтувала самохіть втомлену душу, і так пограсовану нав'язливими спогадами, які завжди розбуджували в ньому нові й нові сумніви. Він терзався ними, і лише пам'ять про батька інколи виводила його із цього зачарованого кола, просіваючи світлом його дні. І тоді він віднаходив оту надійну підпору, яка живила його надії.

Петрусь брів за Павутинкою. Мовчав, очікуючи слушну нагоду дізнатися, що його іще чекає. Бо наче за всю пройдену дорогу наслухався багато вслякого. Правда, вже не ремствував. У глибині душі розумів, що все траплене з ним дотепер з Павутинкою не було позбавлене глузду. Він багато чого зрозумів і навчився. Як говорив колись батько: круг його розуміння розширився. Або, як теж він любив нагадувати: біда навчить. І Петрусь терпеливо чекав, коли вони з Павутинкою зупиняться, сядуть край дороги і вона витолкує йому все до крихітки. Чітко, а не тільки натяками, які збивають його добрі розсуди. Прийшов назбирати грибів, як ходять багато з односельчан, його друзів, а тут раптом – несподіванка. Павутинка заплуталася у кущі. Помагай, хлопче добрий, рятує! А далі – наче заложник якийсь, виконуй усі її забаганки, мов не свій ти, а бранець...

Ішли недовго, як несподівано подосі мовчазна Павутинка промовила до Петруся.

– Пора до справи. Час для розмислів минув. Тобі час зосередитися. Тож зупинімося.

– Я вже й сам думав про це.

– Сама знаю, – знову ошелешила Павутинка хлопця.

– А ви що, вгадуєте мої думки?

– Не вгадую, а знаю, – знову загнала в тупик Павутинка Петруся.

– Знаєте, а мовчите. Мені це зовсім не подобається.

– Подобається чи ні, але така склалася ситуація. Гриби на тебе чекають. Хіба не по них ти сюди приблукав?

– Не приблукав я, а так домовились із другом. Батько мені так не говорив би.

– Знаю, що не говорив би. Він любив тебе. Я

тобі теж не хочу лиха.

– Ви все знаєте, а ось блукаємо вже півдня, а від гриба й сліду нема.

– Що ж, на все свій час, – мовила преспокійно Павутинка, дивлячись прицільно Петрусеви в очі. – Я тебе розумію, та тільки не розчарувуйся і не м'якни душею. Тут воно нам ні до чого. Треба зібратися з собою й рішати справу до кінця. Це буде нам на гаразд. Добрий замисел – це крок до завтрашнього дня. Спокійного і мудрого.

Петрусь слухав з глибокою тривоною Павутинчині туго вимислені слова, дивуючись її обізнаністю. По недовгій мовчанці в його душі отепліло. Його розум дедалі більше охоплювала хвилююча зацікавленість. Хто вона, ця Павутинка, чому вона з'явилася йому на дорозі і зараз вимучує його натяками, які не вияснюють і не вияскравлюють його пригоди цієї грибної пори, а лиш каламутять його пам'ять, у якій вирують шумно спогади та пережиті. Петрусь силував себе і свою пам'ять оговтатися. Треба ж вирішувати, як діяти, бо вже підсмерк недалеко. Глянув на небо спокійне, тихе, лише то тут, то там поодинокі хмарка висіла над ним із Павутинкою. Над обрієм спроквола спускалося жевріюче притухаюче сонце. І від нього якимось дивно рожевіло різнобарв'ям небесне лоно, розфарбовуючи легкокрилля барв. Петрусь на хвилюнку замилувався отією мінливою красою. Тепло одізналося щось в душі. Що – він сам не знав. Дивився і дивився з тремкою насолодою і спокоєм. Змирений із собою і зі всім, що довелося пережити цього осіннього дня, чітко, наче вимогливо, запитав Павутинку.

– А скільки чекає нас несподіванок?

– Точно не скажу. Але певно їх ще буде.

– То хіба ж не скажете? Адже ви – всевідайка.

– Може, воно й так. Може, ти правий. Але на все свій час.

– Це мені вже відомо. Ви кілька разів говорили.

– Принаймні спочатку тебе чекають три.

– Аж три несподіванки!?

– Не хвилюйся. Усе буде гаразд, – заспокоїла Павутинка.

І вони рушили далі...

Ірина МОЙСЕЙ

Казка про доброго дракона Звірка і Оленку-красуню

(Продовження з попереднього числа)

Оленка сиділа на пеньку під крислатим дубом і в вечірніх сутінках пробувала роздивитися Бабайко, який стояв, спершись на могутній стовбур. Неподалік на галяві вирувала вечірка, палахкотіли ліхтарі, але пишне гілля кидало на них густу тінь, і Бабайко, виглядаючи на темну хмарку, майже зливався з темною корою, лиш очі горіли зеленим і від того здавалися злими. Вона хотіла почати розмову, але не знала як, а Бабайко, здавалось, і не хотів розмовляти, лиш час від часу косо зиркав на неї і відразу відвертався.

– Чому ти не веселишся, в тебе ж день народження? – нарешті наважилась.

– А чому радіти? – пробурчав Бабайко.

– В тебе ж свято сьогодні...

– Свято? Кожен день народження означає, що я расту, дорослішаю, а ти кажеш «свято»... – не по-дитячому серйозно відповів Бабайко, і злий зелений вогник в його очах раптом став розсіяним.

– Дивно. Всі діти мріють стати дорослими, а дорослі хотіли б знову стати дітьми – це нормально, а в тебе все якось не так. Скажи, чому ти не хочеш бути дорослим? – почала Оленка підбиратись до проблеми, про яку розповів їй Бабай.

Бабайко завагався, потім важко зітхнув і наважився:

– Тому що, коли я виросту, мені треба буде лякати дітей. А я не хочу нікого лякати. От скажи, тебе лякали Бабаєм?

– Не часто, але бувало.

– І ти боялася?

– Боялася...

– От бачиш, а я не хочу, щоб мене боялися діти.

Несподівано для Бабайка Оленка розсміялася.

– Послухай, що я тобі скажу. Лиш пустотливих і вередливих дітей лякають Бабаєм, щоб вони стали добрими і чемними.

– А тебе, наприклад, коли лякали? – поцікавився Бабайко, і зелений вогник в його очах засвітився сумнівом.

– Коли я не хотіла вчасно лягати спати, чи коли вередувала і не хотіла їсти. Але дітям треба їсти і спати, щоб вони росли і набиралися сил... – раптом Оленка опустила голову і з глибоким сумом в голосі продовжила: – Ще коли мама з татом жили, вони мене лякали Бабаєм, бо хотіли, щоб я була здоровою і доброю, а потім, коли їх не стало, чужі люди не лякали, їм було байдуже якою я расту... – і її очі наповнилися слізьми.

Бабайко не одразу запримітив Оленчиних сліз. Темною хмаркою заходив туди-сюди, щось бурмотів під ніс, і раптом весело вигукнув:

– Значить я не мушу бути злим! Мені треба тільки прикидатись, щоб допомогти людям добре виховати своїх дітей. А раз я допомагаю робити добру справу – значить я добрий!.. Оленко!.. – темна хмарка посунула до дівчинки і враз спинилася. Бабайко глянув у її заплакане обличчя:

– Що ти, Оленко, не плач, сьогодні ж свято, – тепер вже Бабайко пробував її розвеселити. – Не плач, бо прийде Бабай і тебе забере, чи як там у вас кажуть?

– Так і кажуть, та я не боюся, бо вже велика, – попоробувала усміхнутись дівчинка, втираючи слези.

– А скільки тобі років?

– Дванадцять.

– Дванадцять?! – і зелений вогник в очах загорівся здивуванням. – Лиш дванадцять, а ти вже вмієш так добре ходити і говорити?

Оленка зрозуміла, що зараз їй доведеться довго пояснювати Бабайку, що і як. Від Звірка вона знала, що Бабаї живуть тисячу років, і, якщо перевести на людський вік, то сьогодні, в своє століття, Бабайко був молодшим від неї, а як у кожній дитини його років, у нього теж були сотні запитань, тим більше до Оленки, яка йому здавалася не менш фантастичною істотою, ніж він їй.

(Далі буде)

Смішанку та змореску

Валентина БАЙКОВА

Кусючий собака

«Кусючий собака!» – об'ява казала.
 «Кусючий собака!» – табличка вважала.
 «Кусючий собака!» – розсердились люди.
 «З господарем пса ми водитись не будем!
 Бо нащо тримати собаку такого,
 Що зможе вкусити ні з того ні з сього!»
 Та ось випадково по цьому провулку
 Йшов хлопчик маленький і їв свіжу булку.
 Хлопчина, звичайно, читати не вмів
 І в двір, де собака кусючий, забрів.
 Побачив хлопчинка рудого собаку.
 Собака спочатку присів з переляку.
 Кусючий собака маля не вкусив:
 Він лагідно булки шматок попросив.
 Приємно обидва в садочку гуляли,
 Приємно обидва собі розмовляли.
 Аж тут у провулку почав хтось кричати:
 – Ой, треба дитину з біди виручати! –
 Народ на подвір'ї зібрався, з'юрмився,
 Народ із господарем хати сварився.
 Собака ж кусючий сидів, дивувався,
 Бо зовсім не знав, що кусючим вважався.

Любов ГОЛОТА

Хто в хатці живе?

Побачила вчора й злякалася трішки:
 На спині хатина, під стріхою ріжки.
 Ті ріжки ворущаться, наче антени,
 І вказують шлях із хатини до мене!
 – Хто ж мешкає в ній – риба, птиця чи звір?!
 Ой, краще швиденько заскочу у двір,
 Сховаюсь отут, за кущами малини,

Дивитися буду на дивну хатину:
 Та й в хатці злякались – сховались ріжки...
 Я довго сиділа в малині зеленій,
 Дивилась на хатку, а хатка – на мене.

Василь МОРУГА

Чому я спізнився?

Це я запізнився до вас на урок?
 Та знаєте, скільки я звів морок?!
 А ви поміркуйте: уранці спросоння
 будильник ударив мене по долоні.
 Хотів я проснутись, та, бісова сплюха,
 подушка мені приліпилась до вуха.
 Почав я взуватись, а тут черевик
 вчинив на всю хату і лемент, і крик:
 – Куди ти від мене сховав мою ногу?
 Прийшлося бабусю гукать на підмогу.
 А вийшов – надворі попав у біду:
 дід вишні обносив у нашім саду.
 Так я того діда вже так налякав,
 що сам на бігу розпанахав рукав.
 А потім я довго втівав од kota:
 бляшанку чіпляв він мені до хвоста.
 Якого хвоста? Кіт же просто не знає
 про те, що хвостів у дітей не буває.
 А потім зненацька, ще й посеред шляху
 накинулась річка на мене, невдачу.
 Відкинув я річку подалі від книг,
 а сам – то вже ледь роздягнутися встиг!
 Ну й плавала річка у мене на спині –
 аж губи у неї зробилися сині!
 А потім... А потім страшна, аж зелена,
 копиця з розгону полізла на мене!
 А потім... Ось бачте, під оком – синець!
 То в мене з рогатки вціляв горобець!
 А потім... Та, врешті, хіба цього мало?
 Коли б ви хоч трохи такого зазнали,
 то ви б не питали нікого й ніколи,
 чого це до хлопців спізняються школи...

Людмила ДОРОШ

Незвичайний пульт

(Продовження з 58 числа)

З новим другом дні Юрка минали дуже швидко і цікаво: адже він робив тільки те, що йому подобалося, а все інше вирішував одним натиском на кнопку пульта.

Ось настав і наступний урок української мови, якого він чекав з великою радістю. По-перше, він отримає найвищу оцінку просто так, навіть якщо не вивчив жодної сторінки, а по-друге – насміється від душі зі свого однокласника-відмінника, коли той почує від учительки оцінку, на яку він аніскілечки не сподівався.

Проте коли вчителька

ка увійшла до класу, Юркові здалося, що вона дуже сердито подивилася саме на нього, а не на його однокласника. Перед тим, як зачитати оцінки, вона сказала:

– Дорогі діти, серед вас є діти, яким би слід добре подумати над своїми вчинками. Відколи я працюю вчителькою, мені ще такого ніколи не траплялося і я дуже неприємно вражена. Той, хто зробив це – добре знає, що я маю на увазі, – завершила вона і почала зачитувати результати перевірки.

«Юрко – одиниця, – начебто в тумані, десь далеко-далеко пролунав її голос, – Василько – десятка».

«Та ж як це Василько-очкарик отримав п'ятірку, я ж йому підклав білі аркуші, – стукотіло у Юрка в голові, – тут якась помилка... Ой, а що я скажу мамі й татові?»

– Кому не зрозуміла їхня оцінка – підійдіть після уроку до мене і ми разом переглянемо ще раз роботу, – додала вчителька наостанку і подивилася на Юрка.

Весь урок хлопець сидів, як на жару. У його голові мелькали різні сценарії: вчителька не «закременила», як решта, і тому побачила все, що він зробив. Або Василько зумів покласти на місце свої сторінки, але ж як він міг це зробити, коли навіть не

знав, що вони були підмінені?

І такі різні «чому» і «як» вертілися, мов млин, у нього у голові. А ще й той доскіпливий внутрішній голос, який знову шепотів тихенько й прискіпливо, хоча його ніхто не просив цього робити, та ще й говорив Юркові неприємні, несправедливі речі: «Ось бачиш, я ж казав, що треба повернути пульт бабусі, а ти полакомився... Та й Василько не заслуговує, щоб ти підсовував йому таку свиню. А воно так і сталося, як кажуть: не рий яму іншому, бо сам туди упадеш. От і упав, ледацюго, догрався».

Це були, мабуть, найдовші хвилини у його житті. Коли пролунав дзвоник, він не знав, як скоріше вискочити з класу, щоб його не помітила вчителька. Але вона покликала його до себе.

– Юрку, як ти зміг? – тихо сказала вона. – Чи ти думав, що я не знаю почерк Василька і прийму його за твій? Не забувай, що наші вчинки роблять нас людиною, якою ми станемо у майбутньому. Такою людиною ти хочеш стати?

Василько палав. Йому хотілося зникнути з лиця землі, провалитися так глибоко під землю, щоб ніхто не зміг його побачити. Але діло зроблене і вороття назад вже немає...

– І треба було ж підвернутися тій бабусі з тим пультом. От зроби людині добро – і потім пожалкуєш, – бубонів собі під носа Юрко, сумно плентаючись додому після уроків. Але внутрішній голос і тут не давав йому спокою: «Так не бабуся ж тебе примушувала клацати по кнопках, підмінювати аркуші...»

А що сталося далі – перебільшило всі чорні думки Юрка! Він уже й почав падати духом, не вірючи, що вийде коли-небудь з цієї скрутної ситуації і позбавиться нарешті пульта.

(Далі буде)

Марія ЧУБІКА

Літом на сінокосі

Жаркі літні дні. Каникули. Ми із сестричкою у бабусі в селі. Любимо спати у оборозі. Першого ранку, коли я розплющила очі, сонечко дугою викочувалося з-за Кимпи, неначе торкалося вершечків високих смерек і ялиць. Я скоро заплющила їх, щоб продовжити солодкий передранковий сон.

У оборозі на запашиному новому сіні і чистому повітрі добре спиться.

– Марічко, Анночко, пора вставати, бо сонце високо, а косарі вже згодніли, – почувла я, наче

крізь сон, бабусин голос і розбудила сестричку. Ми скоро спустилися дерев'яною драбиною, побігли росяними травами по саду і опинилися у прохолодній воді Тиси. Досхочу набризкалися водою і вернулися до хати.

Нашвидко поїли, взяли рюкзаки з харчами і рушили до Підмагури, де на нас чекали голодні косарі.

Сонечко вже промило своє личко у срібній росі густих трав і тепер слало нам свою ласкаву широку усмішку з безхмарного просторого неба.

Поки косарі снідали, ми із Анночкою пішли принести холодної води з криниці, що на полі вуйка Мийсароша. Опісля косарі клепали свої коси, а ми бігали ще не скошеними травами за метеликами. Розглядали їхні перламутрові ніжні крилечка, слухали спів стрибунів-цвіркунів, кукання зозулі і щебетання різних пташок.

Мою увагу привернули малі комашки і я

шепнула сестрі:

– Дивися на ту квітку ромашки, – і показала пальцем. На її жовту кругленьку середину, мов на велику долоню, сіла бджілка. Вона знайшла тут найкращий корм. Смачний сніданок, повний вітамінів.

А от біля неї рожеві круглі, пропахлі медом голівки конюшини. Зранку на них бавляться метелики, а бджілки теж не оминають їх. Збирають нектар, щоб опісля дарувати нам смачний мед.

Я побачила, як маленьке сонечко лізе по зеленому стеблі трави і підставила свою долоньку. Опісля воно відважно перелізло на ручку моєї сестрички. Ми замилувалися ним.

– А це що за квіточка? – запитала Анночка, показуючи на стебельце із золотисто-жовтими квіточками, немов зірками. На них бурі цятки.

– Це звіробій, або, як каже наша бабуся, це Кров Божя. Вона є лікувальною рослиною. Кажуть, що лікує від ста хвороб.

Стебельце похитнулося, коли на нього сіла бджілка, щоб назбирати нектару.

Ми ще довго сиділи у високій запащині траві, плели собі віночки з різнокольорових квіточок, слухали концерт пташок.

Змучені, але веселі, верталися додому, збираючи лікарські рослини: звіробій, мишачий хвостик, польовий чебрець, цикорій.

Розжарене, змучене сонечко вже попливло за обрій, залишаючи за собою золотаву смугу заграви.

Василина ГОЛОВЧУК

Кому вдяка, а кому невдяка

(Продовження з попереднього числа)

Роки минули і діти закінчили вже й середню школу. Одні з них пішли вчитися далі. Квіточка поступила в педагогічний інститут – вона хотіла стати вчителькою, але не такою, як була її вчителька, а такою, щоб нею пишалися всі діти.

Якось одного дня в літні канікули Квіточка, йдучи дорогою, опинилася перед красивою модною машиною, з якої линули голоси її колишніх однокласниць. Вони привіталися з Квіточкою і стали пишатися й вихвалитися. Одна – машиною, інша – зачіскою, третя – сукнею, лише дівчина стояла у своїй скромній сукні і уважно слухала.

Дівчата говорили, сміялися і не помітили, як вулицею йшла їхня колишня вчителька, яка задивилася на своїх колишніх улюблених дівчат і не помітила посеред дороги ями, повної води, і вмить опинилася в ній. Квіточка, не задумуючись, кинулася їй на допомогу, витягла її з ями і на руках понесла знепритомлену вчительку до близької хати. Поклала її на лавку, принесла води, щоб вона напилася й помилася. У ту мить вчителька розплющила очі і, побачивши перед собою Квіточку, здивувалася і спитала:

– Це ти, Квіточко? А мені здавалося, що я побачила своїх улюблених колишніх учениць, Галю, Зірку й Любу.

– Так, ви праві, вони були тут, але потім сіли в машину й поїхали.

У ту мить в учительки по щоках покотилися сльозинки і вона сказала:

– Дякую тобі, Квіточко, за твоє добре серце, яке я не помічала, – вона цими сло-

вами хотіла попросити у дівчини пробачення за всі минулі погірхи.

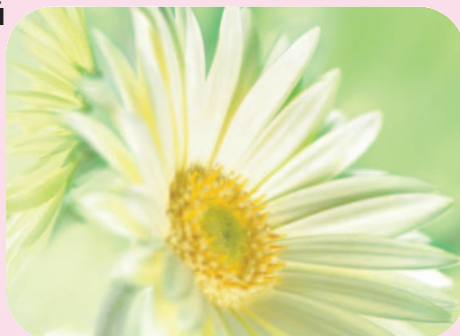
– А знаєте що? – відповіла їй дівчина. – У ту мить я не бачила свою вчительку, а людину, якій потрібна була негайна допомога.

Дівчина відвела вчительку додому і та попросила її залишитись на чашку чаю і розказати їй все, що лежало в неї на серці. І так дівчина розказала своїй колишній учительці, як вона полюбила її з першої зустрічі і як ловила кожне її слово, проте не сказала, чому хоче стати вчителькою, чому хоче навчити дітей любити людей, тварин, квіти. І не лише ті, які ростуть у садках, які самі садили, поливали, вкладали в них свою душу й серце. А також роздивлятися уважно і польові квіти, сховані у високих травах, такі різноманітні, такі прекрасні, і збирати їх своїми руками, складати в маленькі букети.

– Також хочу любити всіх дітей однаково, за їхнє серце, очі, які так мило дивляться на тебе і не хочуть пропустити жодного твого слова.

Ані вчителька, ані дівчина не помітили, як проминув день і надворі вже потемніло. Дівчина подякувала їй за чай і за те, що вона хоч тепер уважно вислухала її, а та була так само щаслива, що Квіточка чудова людина, і попросила провідати її, як тільки буде в неї трішки вільного часу, розказати їй новини, мрії і стати її «рідною дочкою».

Вона скінчила розказувати уривки зі свого дитинства та юності, затихла і подивилася на мене, а я на неї, і ми обидві голосно розсміялися і я пообіцяла розказати в свою чергу випадки з мого дитинства.

Ірина МОЙСЕЙ

Веселка

На ліс буря налетіла,
Блиснула, загуркотіла.
З переляку всі звірятка
Поховалися по хатках –
Те у нірку, те в дупло,
Те в барлозі залягло.
Загудів весь ліс густий,
Потім хлинув дощ рясний.
Але влітку так буває –
Буря довго не триває,
Пошуміла, погуляла
І за обрій десь помчала.
Сонце вийшло й після зливи
Сушить мокрий ліс. Щасливі
Всі звірята знов зібрались
Й на галявину подались.
Зайчик, вовчик, лисенятко,
Білченя і ведмежатко –
Ще малі, їм аби гратись,
А про що їм клопотатись?
«В що пограємо? В квача,
Хованки чи у м'яча?»
Довго спори не точились,
«У квача!» – всі погодились,
Потім стали міркувати:
«То ж кого квачем обрати?»
Теж не довго всі гадали,
Швидко запропонували:
«Нехай зайчик визначає –
Він один лічилку знає».
«Знов мені лічити треба.. –
Зайчик очі звів до неба
І від того, що уздрів,
Бідолаха ледь не вмлів. –
Подивіться, там зависло
Кольорове коромисло!..
Аж не віриться очам...»
Всі поглянули, а там...
Щось, а що вони не знають,
Тож гадати починають:
«Це, мабуть місток чудовий,
Що веде у світ казковий»,
«Точно, точно, наче міст,

Перекинувся через ліс».
«Хто його тут змайстрував
Ще й отак розмалював?»
«Він початок свій бере
Серед озера й веде
В край далекий, очевидно»,
«Звідси нам кінця не видно».
Так вони фантазували
Й ворона не помічати,
Що на дубі примостився
Й на малечу задивився,
До розмови дослухався
І тихенько усміхався.
Крякнув, крильми стріпонув
Їх увагу привернув.
Уже років понад двісті
Кряк живе у цьому лісі,
Тож його всі добре знають
І за мудрість поважають
Від старого до малого.
«Дядьку, – кинулись до нього, –
Розкажіть нам, що то є?»
«То веселка воду п'є...
Дощ і сонце потрудилися,
Щоби ви тепер дивилися,
Як вода і світло грають,
Слід барвистий залишають...»
Краще б не казав цих слів,
І вже скоро пожалів,
Бо питання від малят
Сипалися, наче град:
«Що?», «Коли?», «Чому?» і «Як?».
«Досить! – ледь спинив їх Кряк, –
Скоро літечко мине,
Осінь золота прийде,
Доти трохи підростете
І до школи ви підете.
Там навчать вас рахувати
І писати, і читати,
Шлях в чарівний світ покажуть,
Все пояснять, все розкажуть.
З мудрих книг ви зачerpнете
Знань – тоді усе збагнете.
Лишень треба потрудитись
І у школі гарно вчитись».
З того дня наші звірята
Стали осені чекати:
«Швидше б школярами стати,
Будем вчитись і все знати!».

Всеволод НЕСТАЙКО

Пригоди їжачка Колька Колючки та його вірного друга й однокласника зайчика Косі Вуханя

(Продовження з 58 числа)

Минуло кілька днів.

І кожен день приносив несподівану новину. Щодня в когось щось пропадало. У Рудика Лисовенка пропав новенький футбольний м'яч. У Зіни Бебешко пропало дзеркальце. У Соні Лось – шовкова хусточка. У Борі Сука – авторучка.

Всі дивувалися, не знаючи, на кого й думати.

Лише у Вовчика Вовченка нічого не пропадало. І то тільки тому, що несподівано пропав він сам. Чогось перестав ходити до школи.

– Може, захворів? – стурбовано сказала Росомаха Ягуарівна. – Треба його провідати. Кому ми це доручимо? Ми доручимо це Вуханю й Колюцці. Вони живуть якраз на тому кутку лісу, де й Вовченко.

Кося глянув на Колька, Колько глянув на Косю, і обидва так скривилися, наче проковтнули по кислці.

– Чого це ви кривитесь? Чого кривитесь? Як вам не соромно! – з обуренням сказала Росомаха Ягуарівна.

– Попросили їх провідати хворого товариша, а вони кривляться! Фу! Хіба можна бути такими!

Дівчатка теж обурено подивилися на них і теж сказали «фу!». Виходу не було.

VI

Вони йшли до Вовчого Яру, де жив Вовчик з батьками, і тремтіли.

– Може, не підемо? – тихо сказав Кося.

– Засміють, – зітхнув Колько.

– Засміють, – погодився Кося.

– Та й характер домовилися гартувати, – скривився Колько.

– Домовились... – зітхнув Кося. – Але як з'їдять нас разом з нашими характерами, кому вони тоді будуть потрібні...

...Тато-вовк витрушував на подвір'ї дублянку з овечої шкури.

– Здрастуйте, дядечку вовк! – здалеку привіталися Кося й Колько.

– Прррривіт! – прищулив на них хиже око тато-вовк.

– Як поживає ваш В-вовчик? – загукав здала Колько Колючка.

– А що йому рррробиться? Добррре поживає, ледащо. У школі він.

– У шко-олі? – так і вклякли Кося й Колько.

– А що? Нема його в школі? Прогулює, сатана?

– Га... – гакнув Кося.

– Бе... – бекнув Колько.

– Ви мені не гакайте, ви мені не бекайте! Кажіть правду! – тато-вовк зробив крок уперед.

Наступного кроку друзі чекати не стали. Повернулися і чимдуж дременули.

– Ну, тепер Вовчик нам дасть! – з жахом сказав Кося, коли вони вже були на безпечній відстані. – Цього він нам не подарує.

– А ми хіба винні?

– Винні – не винні, розбиратися він не буде.

Вони йшли лісом, похиливши голови, і спотикалися від горя.

І раптом почули у гущавині чийсь підозрілий голос. Спинилися, прислухались.

– Ти що – нещастя захотів?! – грізно казав чийсь неприємний хрипкий голос. – Насміхаєшся з мене?! Барахло мені якесь тягаєш!

– Та я... Та ви... – друзі навіть не одразу впізнали голос Вовчика

Вовченка, такий він улесливий і жалюгідний.

– Одне слово – якщо сьогодні увечері не принесеш до печери в урочище Сивого Беркута щось путнє – я тобі покажу, хто такий Шакал Бацила! Я жартувати не люблю... Іди!

З куців вийшов Вовчик Вовченко. Похнюплений, з підібганим хвостом, він був зовсім не схожий на те зухвале вовченя, яке звикли бачити у школі Кося й Колько. Тягнувши по землі портфеля, він прочовгав повз принишклик у траві друзів і зник за деревами.

Хвилин п'ять зайчик та їжачок не наважувались ворухнутися. Все було зрозуміло. Вовчик Вовченко зв'язався з дорослим злодієм – Шакалом Бацилою, і той примушує його красти.

Ой! Ой! І ще раз – ой! У Колька від страху ворухнулися колючки, а в Косі дрібно тремтів хвостик.

Справжній страшний дорослий хуліган був десь зовсім близько, за два кроки від них, у заростях.

Додому вони бігли так, що серця у них вискакували з грудей. І тільки біля воріт почули себе у безпеці.

– Що ж робити? – розгублено спитав Кося.

– Не знаю, – безпорадно розвів лапами

Колько. Становище й справді було важке.

Завтра у школі Росомаха Ягуарівна спитає: «Ну, як здоров'я Вовченка?» Що казати? Правду? Все розкриється, і ніхто не знає, як поведе себе Шакал Бацила.

Не говорити правди?

По-перше, вони не вміють брехати, ще не навчилися. По-друге, після їхніх відвідин тато-Вовк може прийти до школи і...

Ой! Ой! І ще раз – ой! Сумні роздуми друзів несподівано були перервані.

З лісу вийшли Раїска Мняю і Зіна Бебешко.

– О! Ви вже дома? – сказало рисеня. – А ми прийшли дізнатися, як там Вовченко, як його здоров'я?

– Що – він серйозно хворий? Йому погано? Ну, кажіть же, кажіть! – накинулась на них Зіна.

Кося й Колько розгублено презиралися і мовчали.

Але від дівчаток хіба одчепишся.

І друзі врешті не витримали й усе їм розказали. І про зустріч з татом-вовком, і про випадково підслухану розмову, про Шакала Бацилу, про все-все. Рисеня й лісове козеня тільки охали й ахали. Очі в них зробилися круглі й великі.

– Треба щось робити! – сказала Раїска Мняю.

– Бе-бе-безперечно! – підхопила Зіна Бебешко.

– А що робити? Що? – сказали Кося й Колько, кліпаючи очима.

– Треба якось виручати Вовченка! – вигукнула Раїска Мняю.

– Інакше він загине! – вигукнула Зіна Бебешко. У Косі й Колька похололи кінцівки.

– А як ми можемо його виручити? Як?

– Мені здається, – сказала Зіна Бебешко, – треба піти сьогодні вночі до урочища Сивого Бе-беркута і...

– І налякати Шакала Бацилу так, щоб він на все життя зарікся чіпати неповнолітніх! – підхопила Раїска Мняю.

Ой! Кося й Колько відчували, як у них щось тенькнуло і обірвалося всередині.

– Ме-мене мама не пустить! – сказав Кося Вухань.

– І ме-мене! – сказав Колько Колючка.

– Ну, знаєте! – обурено сказала Раїска Мняю. – В таких випадках дозволу не питають. Просто ідуть і все!

– Бе-безперечно! – підхопила Зіна Бебешко.

– Так! – рішуче сказала Раїска Мняю. – Як усі поснуть, ми тихенько вилазимо і йдемо в урочище Сивого Беркута.

Кося зітхнув. Колько подумав і теж зітхнув.

Якби все це їм говорили хлопці, вони б не вагаючись відмовилися. Знайшли б причину і відмовилися. Але перед дівчатками їм було незручно. Соромно і незручно. Все ж вони були хлопцями. До того ж вони згадали свою клятву.

– Гаразд, – зітхнули вони.

– Зустріч біля кривої бе-берези, – сказала Зіна Бебешко.

– Не забудьте захопити світлячкові ліхтарики, – сказала Раїска Мняю. – Пароль: «Ви не бачили грушу?» Відгук: «На березі груші не ростуть!» Чао!

(Далі буде)

Прикмети червня

У червні на паші густо, а в коморі пусто.

Червень тому зелениться, хто працювати не ліниться.

У червні перша ягідка в роток, а друга в козубок.

У червні люди раді літу, а бджоли цвіту.

Як сіно косять, то дощів не просять

Червень каже: «Коси, коса, допоки роса, бо сонце пригріє – косар упріє, а коли роса додолу, то косар – додому».

Якщо у червні рідкий дощ буває, у вулику мед прибуває.

Коли червень медовий, то рік не вельми хлібовий

Коли червень сухий – купуй пчільку, а мокрий – корівку.

Рум'яний вечір і сірий ранок – на хорошу погоду.

Вечірня роса лягла рано – наступний день буде сонячний.

Якщо краплини роси висять на самісіньких кінчиках травинок чи листків, буде дощ.

Влітку західний вітер завжди несе негоду, східний – спеку й сушу.

Зелена веселка – на дощ, жовта – на гарну погоду, червона – на спеку і вітер.

Чарівний чан

Китайська народна казка

Як тільки сніг зійшов із землі, селянин виїхав у поле орати. Орав він, орав, і раптом леміш за щось зачепився й відламавсь.

– Треба ж такому лихові статися! – вигукнув селянин. – Ніколи не бачив тут ні каміння, ні пеньків, ні товстого коріння. Чого ж це леміш зламався?

Узяв лопату й викопав здоровенного глиняного чана. Розгнівався селянин і хотів був розбити посудину, тоді передумав і вирішив: «Він мені в господарстві пригодиться, буде куди дощову воду зливати».

Приніс він свою знахідку додому, взяв ножа і почав зчищати з неї рештки глини. Раптом ніж вислизнув у нього з рук і впав усередину. Дістав селянин звідти свого ножа – що за дивина? На дні знову лежить такий самий ніж. Дістав і того, а там – третій.

Селянин здогадався, що посудина ця не проста, а чарівна, і кинув у неї мідяка. Як тільки вийняв його, на дні ще один лежить, дістав і того, а там третій поблискує.

День і ніч витягував селянин мідяки з чана, а на ранок, зовсім знесилівши, упав і заснув.

А тим часом діти того селянина, побачивши дивовижну знахідку, розповіли про неї всьому селу.

По обіді до селянина прийшов сусід і сказав:

– Твоє поле з моїм межує, отже, й чан наш спільний, бо ж ти викопав його прямо на межі.

Селянинові не хотілося ділитися знахідкою, а довести свого права на неї він не міг. Адже свідків не було. Довелося звернутись до суду.

Розповів селянин судді, як він поле орав і як леміш у нього поламався. Ніколи не бачив на тому полі ні каміння, ні пеньків, ні товстого коріння. Почав копати на тому місці і натрапив на чарівний чан.

– А ти певен, що той чан чарівний? – поцікавився суддя. Тут усі сусіди, що зібрались у залі суду, закричали в один голос:

– Чарівний! Чарівний!

Суддя трохи подумав, а тоді наказав:

– Принесіть-но знахідку сюди. Хочу перевірити, чи справді воно так.

Невдовзі чан уже стояв перед суддею на столі. Кинув суддя всередину золоту монету, дістав її звідти, а на дні – інша лежить.

– Так-так, – сказав суддя, – чан справді чарівний. Нелегко буде справедливо розсудити вас, але спробую.

І суддя задумався. Годину думав, другу, третю, а тоді важко зітхнув і спитав селянина:

– Скажи мені, чоловіче добрий, коли присуджу чан твоєму сусідові, як ти назвеш моє рішення?

– Несправедливим, пане суддя, – мовив селянин.

Суддя зітхнув і спитав сусіда:

– А тепер скажи ти мені, чоловіче добрий, як ти назвеш моє рішення, якщо я присуджу чан не тобі?

– Несправедливим, пане суддя, – відповів і сусід.

– От бачите, – сказав суддя, – як важко справедливо розсудити вас. Добре, що ви звернулися до такого мудрого судді, як я. Щоб не скривдити жодного з вас несправедливим вироком, я вирішив залишити чан у себе. Отож ідіть додому і більше не сваріться.

Не посміли селяни перечити судді. Насупившись, пішли вони по домівках і всю дорогу кляли хитрого суддю. А той, залишившись наодинці, поквапився замкнути двері, щоб ніхто йому не заважав, і почав витягувати з чана золото.

Він так захопився своїм ділом, що не помітив, як через вікно до кімнати залетів рій бджіл. Покружляли вони по кімнаті і сіли на краю чана. Ледве-но суддя встромив руку в чан, щоб узяти монету, як бджоли накинулись на нього. Вони обліпили все його обличчя і почали немилосердно жалити його в ніс, щоки, вуха, а якась примудрилась всунути йому своє жало у самісіньке око. Шахрай відбивався від них руками – нічого не допомагало. На зміну сотням убитих бджіл прилітали все нові й нові. І всі вони з голосним дзижчанням накидалися на нього, навіть за п'яти кусали.

Тепер суддю, мабуть, і батько рідний не впізнав би. Обличчя розпухло, вкрилося пухирями і стало схожим на величезну червону редьку, а вуха – на здоровецькі мушлі. Очі у нього зовсім заплющились, і він, мов загнаний звір, бігав по кімнаті, натикаючись то на стіл, то на стільці. Хотів був знайти двері, щоб вискочити на вулицю, та натомість натрапив на чан і розбив його на дрібне череп'я. І весь рій тієї ж миті вилетів у вікно.

До тям суддя прийшов лише на другий день. Біля його ліжка сиділо кілька поважних лікарів у великих чорних окулярах. Вони лікували потерпілого майже рік. Довелося судді віддати за лікування не тільки ті гроші, які він натягав із чана, а й те, що було в капшуку. Алевилікувати його до кінця так і не зуміли. Ліве око осліпло назавжди.

Ось так був покараний несправедливий суддя!

Загадки

Пахне грядка невеличка –
Швидко вирости сестрички, -
Чепуришки круглолиці
Заховались у травиці.
Чорні крапочки на личках...
Здогадалися?..

(пжпннлс)

Не гіркий і не солоний,
А солодкий і червоний.
Як же зветься цей товстун?
Здогадалися?..

(нлвру)

То що за диво-літаки
Сідають в лузі на квітки?
Не спочивають з даліни,
А вантажі беруть вони.
В саду старому під селом
У них є свій аеродром.
І літаки – за летом лет –
Везуть туди солодкий мед.

(вджот)

Сонечко яскраве
Цілий день палає,
На травиці в гаї
Цілий день ми граєм.
Раді всі малята
Цілий день купатись,
Веселиться й грати,
На сонці засмагати.
Як пора ця зветься,
Коли все сміється
І відпочиває?
Коли ж це буває?

(влітку)

І граємося, і вчимося!

Червнева пригода

(Значення слів та виразів)

1. Прочитайте (чи уважно прослухайте) віршик «Червень» і запам'ятайте, які ознаки цього літнього місяця зображено (змальовано) у ньому за допомогою слів:

Чёрвень

У росі пахуче жито! – (Поставте наголос над и)

Й ма́ки у росі...

– Добридень, лю́бе лі́то! – (Наголос над и, ю)

Ми ка́жемо усі.

І плéщемо в долоні,

Бо чёрвень вже несе́

Нам ягі́дки черво́ні, (Наголос над я)

Смачні́ші над усé.

2. Чи бачили ви, як у червні на недоспілому (ще зеленому) житі сонячними ранками виблискує густа роса, наче безліч розсіяних різнокольорових блискіток? А як чудово виглядають у житі червоні росисті маки, бачили?

3. Чому ми називаємо літо – любимо? Бо воно похмуре, сумне, чи світле, радісне, через що воно нам подобається, воно нам миле і ми його любимо?

4. Звертаючись до літа словами «Добридень, любе літо», ми радісно вітаємо його прихід, наче б вітали прихід у гості до нас любої особи. А коли ми плещемо в долоні, то сумуємо чи радіємо?

5. Що означає вираз «Червень нам несе ягідки»? Місяць червень – це наче хтось, хто несе ягідки. А чи в цьому місяці вони доспівають і їх можна збирати?

6. У червні цвітуть червоні маки, червоніють (доспівають) черешні, вишні,

полуниці. Чи не тому і місяць називається червнем?

7. Уважно розгляньте рисунок і з'ясуйте, яку червневу пригоду на ньому зображено:

а) два хлопчики пішли в ліс по «червоні смачні ягідки»;

б) поміж дерев вони назбирали грибів;

в) вийшовши на галявину з ягідками, вони страх перелякалися чогось, що аж гриби повипадали з кошиків. Прочитайте назву плазуна (рептилії), написану звивистими буквами так, як рухається той небезпечний плазун.

8. Як вам здається – хлопчики врятувалися від страшної небезпеки? Що могло було трапитися, якби вони не запримітили б учасно гадюку?

9. Складіть казочку про подібну літню пригоду, яка сталася з вами чи з вашими друзями.

Подав І. Ребошанка

Зроби власними руками!

Дикобраз Жолучка

Якщо ви бували на морі, то напевно назбирали і привезли додому багато різних черепашок. Щоб вони не лежали десь даремно і не припадали пилом, щоб були завжди на виду і радували око, можна зробити з них чудові вироби. Скріпити черепашки одна з іншою краще всього, використовуючи пластилін чи швидковисихаючий клей.

Необхідні матеріали: одна велика округла черепашка світлого кольору (для тулуба), близько 50 маленьких продовговатих черепашок, і одна дуже маленька округла черепашка для носика, клей, чорна та біла фарби, пензлик, серветка.

Велику черепашку кладемо на стіл отвором донизу. В такій позиції вона стійка, а її загострений бік нагадує писок дикобраза. Залишивши цей край вільним, спинку дикобраза обклеюємо (з допомогою пластиліну чи клею) продовговатим вузькими черепашками гострими кінчиками доверху. Їхня кількість залежить від величини великої черепашки-

тулуба.

К о л и всі голочки-черепашки прикріплені, приклеємо ніс – маленьку черепашку округлої форми. Щоб вона нагадувала ніс краще, її можна

пофарбувати у чорний колір.

Між носом та колючками малюємо око. Спочатку робимо 2 маленькі кружечки білою фарбою і чекаємо, поки вона висохнуть.

Після цього чорною фарбою малюємо зіниці, і наш дикобраз готовий!

Переклала й підготувала Л. Дорош

Сторінка народознавства

ЗВИЧАЇ НА ПЕТРІВКУ

У перший тиждень по Зелених святах розпочинається невеликий літній піст, який називається Петрівка. Завершується він святом святих апостолів Петра і Павла 12 липня. За канонами християнської віри у піст забороняються будь-які танці та співи. Але народна традиція все ж таки порушує ці християнські приписи, бо вони зрештою мають ще дохристиянське походження і покликані віддати шану природі, яка має розродитись новим урожаєм.

*«Ой коли ми Петрівочки дожидали,
То ми її в русу косу заплітали.
Тепер же ми Петрівочку проведемо,
Ми ж її русу косу розплетемо.
Уже ж тая Петрівочка минається,
Зозуля в капусту ховається».*

Ще був звичай у перший день «хоронити» Кострубонька. Робили жінки з соломи чучело чоловічої статі, одягали у вишиту білу сорочку, голосили над нею і хоронили, при цьому наспівуючи такі пісні:

*«Помер, помер Кострубонько,
Сивий, милий голубонько:*

*Зосталася хатка
Іще сіножатка,
І ставок, і млинок,
І вишневенький садок.
Що в ставку купатися,
А в млинку проспатися,
А в садок погуляти,
Кострубонька поминати!»*

Що це за такий Кострубонько, і чого його «хоронили» жінки? Очевидно, на думку багатьох дослідників, Кострубонько уособлював чи то весну, котра уже відійшла, чи то літо, що досягло своєї кульмінаційної точки в астрономічному плані (бо ці посвятки припадали на 17-25 червня, коли минає день літнього сонцестояння), і, відповідно, тепла пора року повільно іде на спад. Ясно

одне, що з Кострубоньком прощалися лише до наступного року і були впевнені, що він повернеться.

На другий день Петрівки, у вівторок, розпочиналась робота із заготівлі трав для худоби. Ця праця є важкою і виснажливою, оскільки косити трави треба було швидко і, найголовніше, «вгадати погоду», щоб сіно не замочило дощем.

Якщо сінокоси були недалеко від села, то господарі, як правило, самі давали собі раду. Але часто сіножаті знаходились на значній відстані від населених пунктів (у лісах та горах), і тому селяни об'єднувались для виконання такої роботи. Називалась така форма суспільної праці – толока.

Толока була справа добровільна і безоплатна. Господар зобов'язувався тільки відвезти косарів на сіножаті і добре їх годувати, як правило, чотири рази на день. Працювали на сінокосах увесь світловий день з невеликими перепочинками. Кількість перепочинків, початок і кінець роботи визначав старший косар — отаман, якого обирали з-поміж себе самі косарі. Допомогали косарям і жінки, що приїздили (чи приходили), щоб перетрушувати сіно та складати у копички. Хоча все це відбувалося в час Петрівського посту, і не можна було співати, все ж таки церква робила виняток для так званих пісень – петрівочок. Це невеликі за розміром поетичні тексти з протяжною мелодією.

Як би там не було, усі дійства Петрівки були дуже веселими і прославляли природу і людину, яка була невід'ємною її частинкою. І ця частинка була дуже вдячною, бо шанувала усе, що дав Бог для неї, і берегла для прийдешніх поколінь.

Вінок

Слова: Іван ЧОПЕЙ

Музика: Михайло ГЕРЦ

Ніжно

ем ам В7 ем

Дів - чи - на спле - ла ві - нок із ро - ма - шок, во - ло - шок.

E7 ам В7 ем

І го - лів - ку ук - віт - ча - ла, й на ве - сел - ку схо - жа ста - ла.

E7 ам D7 G ам

Ма - мо, ма - мо, цей ві - нок по - не - су я у са - док. В ньо - му бу - ду

ем В7 ем

тан - цю - ва - ти свій у - люб - ле - ний та - нок.

Дівчина сплела вінок
Із ромашок, волошок.
І голівку уквітчала,
Й на веселку схожа стала.

Приспів:

Мамо, мамо, цей вінок
Понесу я у садок.
В ньому буду танцювати
Свій улюблений танок.

І піду я в нім у гай,
Заспіваю на весь край,

Хай почують пташенята,
Як умію я співати.

Розмалюй сторінку

Пограймося!

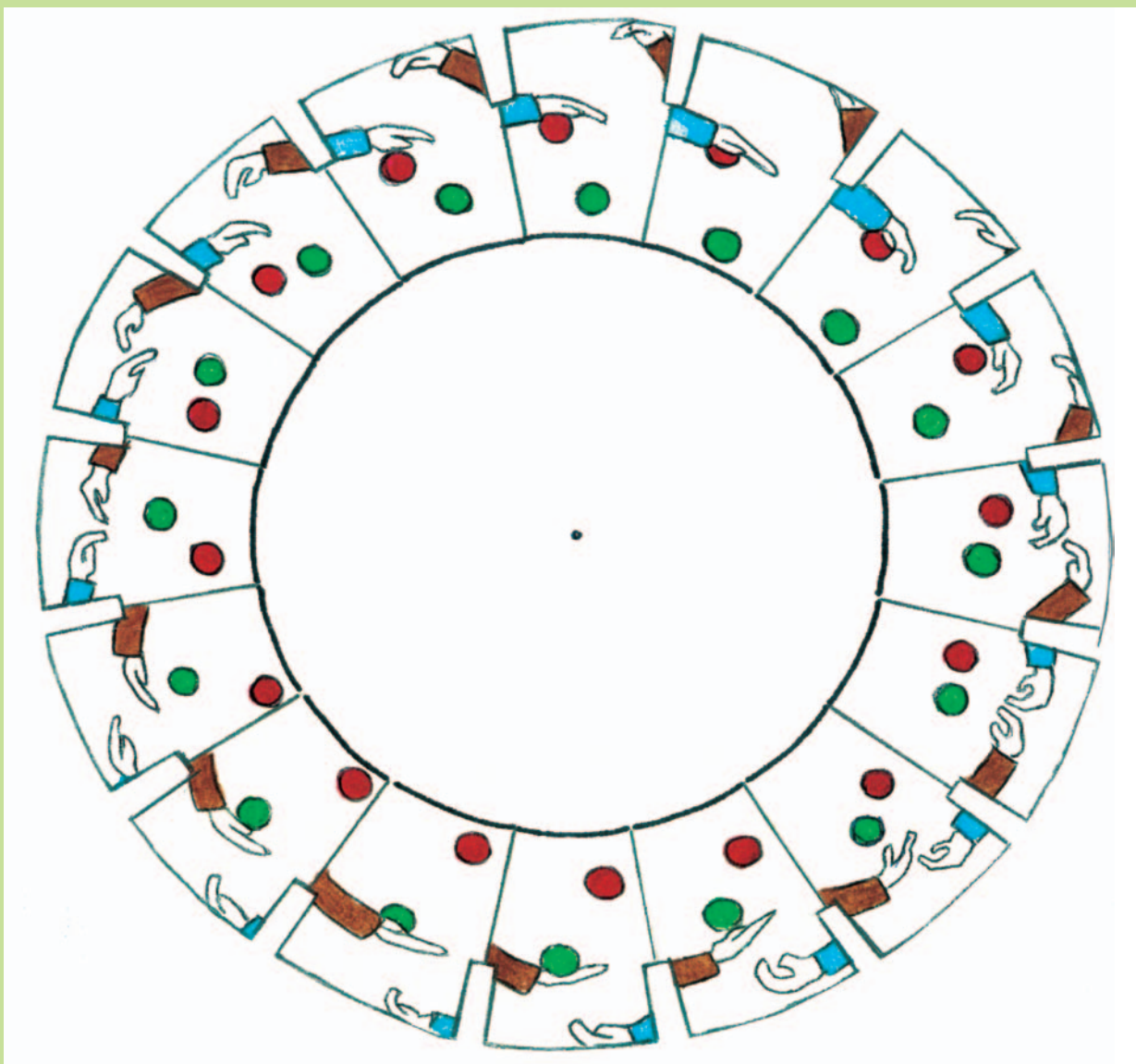
ВЕСЕЛИЙ КОЛОВРОТ

Дорогі діти, ось вже і настали довгождані канікули. Після навчального року ви тепер радо забавляєтеся, граєтеся надворі на свіжому повітрі. А ось у цю гру ви можете погратися будь-коли, навіть і в дощову погоду у кімнаті.

Для цього уважно виріжте нижчеподаний малюнок по чорному контуру, включно і віконця. Устроміть шпильку, або навіть маленький цвях чи дротик, у центр малюнка, позначений чорною крапкою. Станьте перед дзеркалом, тримаючи шпильку (чи дротик) з малюнком у руці. Піднесіть малюнок до рівня ваших очей так, щоб крізь віконця його було видно у дзеркалі, і покрутіть його другою рукою.

Дивлячись у дзеркало крізь отвори віконечок, ви побачите, що намальоване в крузі оживе і почне рухатись.

Щоб малюнок зберігся на довший час, наклейте його на цупкий папір чи картон і виріжте так само, як і в попередніх вказівках. Якщо потрібно, попросіть когось із старших допомогти вам. Веселої вам розваги!

Подав і намалював Ярема Онищук

Пишаємося нашими дітьми!

Любі діти!

Наша редакція вже давно готується подати ваші художні спроби в малярстві. Навіть колись оголосила конкурс на такі вправи, не подаючи, на яку тему ви це виконаєте. Та наші сподівання довго не справдовувались. Чи не було натхнення або зацікавлення. Або просто було нікому вас спонукати на таку дію. Нарешті сталося. І ми радіємо. Сподіваємось, ви не перестанете малювати. А ми й далі міститимо на наших сторінках ваші кращі зразки. Успіхів вам!

Александру Бумбар,
IV-А клас, с. Рускова

Александру Бумбар,
IV-А клас, с. Рускова

Євджен Петрік,
IV-А клас, с. Рускова

Дениса Теут,
IV-А клас, с. Рускова

Влад Андрій Туце,
I клас, м. Бухарест

Резван Олександр Туце,
4 роки, м. Бухарест